

Янко нищо не отговори на закачката и се отдалечи съ бавни крачки, като люлфеше широкитъ си рамене.

Надвечеръ слѣзохъ по работа въ селото. Улицитѣ бѣха пусти. Валѣше ситенъ дъждъ, примѣсенъ съ малки свѣжинки. По върховетѣ на Родопитѣ се влачеха гжсти мъгли. Ако и да бѣше още съвсемъ свѣтло, не се виждаше жива човѣшка душа, не се чуваше никакъвъ шумъ. Изведнѣжъ протѣгнаха тежки стѣпки отъ войнишки ботуши, и отъ кривата уличка се показва Янко. Той се спрѣ изненаданъ, поиска да каже нѣщо, но се смути и реши да отминѣ.

— Какво има, Янко? — запитахъ го азъ.

— Нищо... Току така... Искахъ...

— Кажи, кажи! Какво ти трѣбва? Кжде си ходилъ?

— Връщамъ се... Въ училището ходихъ, но излѣзли вече... Писмото... Още не съмъ го прочелъ...

— А защо не помоли нѣкого отъ взвода, отъ ротата?

— Ще ми се смѣятъ другитѣ, че наистина не мога да чета.

Подслонихме се подъ стрѣхата до пжтя. Янко ми подаде писмото.

— Отъ детето е. Неразбрано... Азъ пкъкъ едвамъ буквитѣ разпознавамъ...

Писмото бѣше написано отъ неопитната ржка на дете, което току що е научило буквитѣ и е написало първото си писмо. Първото писмо до баща си.

— Днесъ, като намѣрихъ свободно време, — започваше писмото, — решихъ да ти напиша това кратко писмо, съ което да те поздравя и намѣря въ добро здраве. Ние всички сме живи и здрави. Ние...

Отъ несигурнитѣ букви, срички и думи можахъ да разбера, че кравата има мжжко теле, че добре гледатъ овцетѣ и че най-малкото Янково дете е проходило. На